

ת"פ 30992/10/16 - מדינת ישראל נגד יעקב ברכה, דוד נפתלי

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו
ת"פ 30992-10-16 מדינת ישראל נ' ברכה ואח'

לפני	כבוד השופט בני שגיא
המאשימה	מדינת ישראל על-ידי ב"כ עו"ד לילך כץ
נגד הנאשמים	1. יעקב ברכה על-ידי ב"כ עו"ד שמעון אמיר 2. דוד נפתלי על-ידי ב"כ עו"ד בועז קניג

גזר דין

כללי

1. הנאשמים הורשעו על יסוד הודאתם, בעובדות כתב האישום המתוקן, בעבירה של סיוע להצתה לפי סעיף 448(א) יחד עם סעיף 31 לחוק העונשין תשל"ז-1977 (בעניין נאשם 1) ועבירת הצתה, לפי סעיף 448(א) לחוק העונשין (בעניין נאשם 2).

2. במסגרת הסדר הטיעון שגובש בין הצדדים, תוקן כתב האישום ואף גובשה מסגרת עונשית, במסגרתה הגבילה התביעה את עתירתה העונשית בעניין שני הנאשמים באופן הבא:

בעניין נאשם 1 - עתרה התביעה להטלת עונש של 8 חודשי מאסר בפועל ומאסר על-תנאי.

בעניין נאשם 2 - עתרה התביעה להטלת 18 חודשי מאסר בפועל, כאשר עונש זה כולל הפעלת מאסר מותנה בן שישה חודשים, וכן מאסר מותנה.

באשר לרכיב הכלכלי - סוכם במסגרת הסדר הטיעון כי כל אחד מהנאשמים יפצה את המתלונן בסכום של 4,000 ₪.

עובר לשמיעת טיעוני הצדדים לעונש, ניתנה הוראה בדבר עריכת תסקירי שירות מבחן, ואלה מונחים כעת על שולחני.

עובדות כתב האישום המתוקן

3. על-פי עובדות כתב האישום המתוקן, חשד נאשם 2 כי אדם בשם משה שהוא בעל מונית (להלן - **המתלונן; המונית**) קיים קשר רומנטי עם גרושתו. על רקע חשד זה הגיעו שני הנאשמים ברכבו של נאשם 1 למתחם חניה הסמוך למרכז המסחרי באור יהודה, כאשר נאשם 1 נוהג ברכב, ואילו נאשם 2 יושב לידו, וזאת על-מנת שנאשם 2 יצית את מוניתו של המתלונן. לאחר שאותרה המונית, יצא נאשם 2 מהרכב עימו הגיעו, שפך על המונית נזל דליק שהביא עימו, הצית אותה, נכנס לרכב ויחד עם נאשם 1 נמלטו ממתחם החניה. כתוצאה מהמעשה, נגרם נזק כבד למונית.

על יסוד העובדות שתוארו לעיל, הורשע נאשם 2 כאמור, בעבירת הצתה, ואילו נאשם 1 הורשע בעבירה של סיוע להצתה, שמצאה ביטוי בהסעתו של נאשם 1 למתחם בו חנתה מוניתו של המתלונן, ומילוטו של נאשם 2 מהמקום לאחר ביצוע ההצתה.

תסקירי שרות המבחן

4. **מתסקיר שרות המבחן שהוגש בעניינו של נאשם 1**, עולה כי מדובר בנאשם בן 41, נשוי בשנית, ואב לשש בנות (כולן קטינות), אשר אינו עובד. הנאשם שירת שירות צבאי מלא, עבד משך שנים כשכיר, ובהמשך כעצמאי, וזאת במקביל לפעולות התנדבות בתחום החברתי. הנאשם מצוי כיום בהליכי פשיטת רגל, ונאלץ לפנות את דירתו, ומתגורר עם משפחתו במבנה עסקי, אשר הוכשר למגורים. שרות המבחן התרשם כי הנאשם הצליח לאורך השנים לשמור על תפקוד תקין לצד פערים בתיאור התנהגותו המתפקדת והיציבה, לבין אופי וחומרת המיוחס לו בכתב אישום המתוקן. עוד צוין, כי הנאשם אופיין כמחזיק בעמדה נוקשה, שלא איפשרה העמקה בדפוסיו, בחירותיו ואחריותו לבעייתיות במצבו. על רקע האמור לעיל, שילב שרות המבחן את הנאשם בקבוצה טיפולית ייעודית לעצורי בית, ומהתסקיר עולה כי הנאשם הגיע לקבוצה בקביעות, שיתף בקשייו ובעייתיות מצבו. הנאשם ביטא תחושות קשות של חרטה ובושה בגין ביצוע העבירה, ביטא הבנה לסיכון ולחומרה שבהתנהלותו, וצער על הפגיעה ברכוש המתלונן. הנאשם אף הביע נכונות להמשיך בהליך הטיפול, ולהערכת שרות המבחן יהיה בהמשך הטיפול כדי לסייע לנאשם להמשיך לעבד את האירוע, להפיק לקחים, לזהות גורמי סיכון ולסייע לו להחזיר את חייו למסלול תקין. שרות המבחן העריך, על יסוד מכלול פרמטרים כי רמת הסיכון הנשקפת מהנאשם להתנהלות אלימה היא רמת סיכון נמוכה, ובאם תתרחש, תוצאותיה עשויות להיות אף הן, ברמה נמוכה.

על יסוד האמור לעיל, סבר שרות המבחן כי יש מקום להסתפק בהטלת צו של"צ בהיקף של 300 שעות, וזאת לצד הטלת צו מבחן והמשך טיפול בנאשם.

5.

מתסקיר שרות המבחן שהוגש בעניינו של נאשם 2, עולה כי הנאשם בן 57, גרוש מזה כשנה ואב לארבעה ילדים בגילאי 14 עד 23, טרם מעצרו (ממנו שוחרר בהמשך) התגורר עם ילדיו באור יהודה. הנאשם גילה מעורבות שולית מגיל צעיר, החל בשימוש בסמים ושולב במסגרות חוץ ביתיות, כאשר ריצה את מאסרו הראשון (מבין שלושה) כבר בגיל 15. לאחר שחרורו ממאסר זה, שולב במסגרות לימודיות מקצועיות, אולם בהמשך, ריצה עונש מאסר נוסף, לא גויס לצבא בשל עברו הפלילי, אולם שירת כמתנדב משך 18 חודשים והשלים במהלך שירותו כמתנדב בצבא 12 שנות לימוד. בתום שירותו הצבאי חווה הנאשם התדרדרות נוספת במצבו, העמיק את שימושו בסמים, ונשפט בהמשך למאסר שלישי (מדברו האחרון של הנאשם עולה כי מדובר במאסר בן 7.5 שנים). שרות המבחן התרשם כי לנאשם יכולת הכרה והבנה ראשונית בקשייו, והוא מכיר באחריותו לבעייתיות במצבו, כאשר ניתן להעריך כבינונית את רמת הסיכון להישנות התנהגות אלימה נוספת, וכבינונית את תוצאותיה של אותה אלימות. צוין כי הנאשם השתלב בקבוצה לעצורי בית, שיתף בקשייו, וניכר כי הוא מסוגל להסתכלות בוגרת יותר סביב בחירותיו ואחריות למצבו, תוך ששרות המבחן מתרשם מהפחתה מסוימת ברמת הסיכון בעקבות התערבות זו. הנאשם קיבל אחריות על מעשהו, הביע חרטה, תוך שתיאר את הרקע לעבירה - מצב רגשי ירוד שחווה עקב משבר ביחסיו הזוגיים שהובילו לגירוש. לתפיסתו של הנאשם, אשתו לשעבר ניהלה קשר רומנטי עם המתלונן, כאשר עם חשיפת קשר זה, חווה הנאשם תחושת פגיעה בדימויו העצמי והגברי, ופגיעה זו, עמדה ברקע ביצוע העבירה. הנאשם אף החל לצרוך אלכוהול באופן מוגבר, וביטא נכונות להשתלב בטיפול לצורך עריכת שינוי בדפוסיו ובתגובותיו. שרות המבחן ציין כי הנאשם מתקשה לגלות אמפתיה כלפי המתלונן, או להכיר בסכנות ובפוטנציאל הפגיעה אשר היה טמון בהתנהגותו.

על יסוד האמור לעיל, ותוך התחשבות גם בעובדה כי לחובת הנאשם מאסר מותנה, ציין שרות המבחן כי ככל שבית המשפט ימצא לנכון לבחון את האפיק הטיפולי-שיקומי, נדרשת דחיית הדיון על-מנת שיוגש תסקיר משלים.

עבר פלילי

6. אין לחובת נאשם 1 הרשעות קודמות.

7. רוב הרשעותיו הקודמות של נאשם 2, תוארו במסגרת תסקיר שרות המבחן וכן במסגרת טיעוני ההגנה, אולם בשים לב לעובדה כי מדובר בהרשעות שהתיישנו ונמחקו, הן אינן כלולות בגיליון הרישום הפלילי. ההרשעה "היחידה" של הנאשם המופיעה בגיליון, היא הרשעה מיום 5.1.15, כאשר באותו הליך הוטל על הנאשם עונש מאסר מותנה הניתן להפעלה כעת (ת.פ. 7893-09-13). באותו מקרה, הורשע הנאשם, לאחר שמיעת ראיות, בכך שהגיע פעמיים לביתו של ראש העיר אור יהודה, תוך ביצוע עבירה של הסגת גבול, דפק בכל אחת מהפעמים על דלתו של ראש העיר במשך דקות ארוכות, וזאת על רקע טרוניות שונות שהיו לנאשם ביחס לתפקוד ראש העיר, ובנוגע לעניינים אישיים שלו ושל בני משפחתו בקשר למקום מגורים ובקשר להפעלת מזון. עוד הורשע הנאשם בעבירה של איומים, וזאת לאחר

שניגש לראש העיר במהלך אירוע, ואיים עליו בפגיעה בחייו או ברכושו, כי לא יעז לסגור את הקיוסק של אחיו, ובטח לא להרוס אותו באומרו "אתה לא יודע עם מי אתה מתעסק". בגין הרשעתו שתוארה לעיל, נדון הנאשם לעונש מאסר בן חודשיים וחצי אשר רוצה בדרך של עבודות שרות, וכן למאסר מותנה בן שישה חודשים והתחייבות בסך 5,000 ₪.

טיעוני הצדדים

8. התובעת, עו"ד לילך כץ, עמדה בטיעוניה על חומרת המעשה, ועתרה לאימוץ הרף העליון של הסדר הטיעון בעניינים של שני הנאשמים.

נטען כי טיב הסיוע שהעניק נאשם 1 הוא כזה המצדיק הטלת ענישה בדמות מאסר מאחורי סורג ובריח, וזאת בהינתן ארבעה פרמטרים: (א) העובדה כי הנאשם 1 הסיע את נאשם 2 ברכבו לאותו מתחם חניה כשהוא יודע מה מטרת הנסיעה; (ב) העובדה כי נאשם 1 מילט את נאשם 2 מהמקום; (ג) נגרם נזק כבד למונית; (ד) המונית היא מקור פרנסתו של המתלונן.

באשר לנאשם 2, התובעת התייחסה לאותם אלמנטים פחות מעודדים הכלולים בתסקיר שרות המבחן, וכן לעובדה כי מדובר במי שסיגל לעצמו דפוס התנהגות אלימה באותם מקרים בהם הדברים אינם מסתדרים על-פי רצונו, וזאת על-פי הנלמד גם מהרשעתו האחרונה.

9. ב"כ נאשם 1, עו"ד שמעון אמיר, התייחס לחלקו של הנאשם בביצוע העבירה, וטען כי מדובר בסיוע מן הרף הנמוך, וזאת בהינתן העובדה כי נאשם 1 הסיע את נאשם 2, ולא ביצע פעולה כלשהי מעבר לכך. עו"ד אמיר התייחס לנתוני האישיים של הנאשם, הכלולים בתסקיר שרות המבחן, לעובדה כי מדובר בנאשם אשר קיים בעניינו אופק שיקומי והערכת סיכון נמוכה, ונטען בנוסף כי מדובר במי שפעיל מבחינה חברתית לאורך שנים רבות. עו"ד אמיר הגיש מסמכים שונים המעידים על אותה פעילות חברתית מבורכת, ובהם מכתב שנכתב על-ידי ח"כ אורלי לוי-אבוקסיס, במסגרתו צוין כי הנאשם עוזר למשפחות במצוקה, מסייע פיזית בהעברת דירות של משפחות הנזרקות לרחוב, מגייס תרומות הכוללות מזון, ביגוד וכספים כסיוע למשפחות במצוקה, ומבצע פעולות חברתיות נוספות. בסיכומו של טיעון, עתר הסנגור לאמץ את המלצת שרות המבחן, ולהסתפק בהטלת צו של"צ, אשר יאפשר לנאשם להמשיך את כבדת הדרך השיקומית בסיוע שרות המבחן, מבלי שתיפגע אפשרותו להמשיך ולתפקד כאב לשש בנות קטינות.

10. ב"כ נאשם 2, עו"ד בועז קניג, עתר שלא לגזור את דינו של הנאשם עד לקבלת תסקיר נוסף, אשר יבחן את היכולת לשלב את הנאשם בהליך שיקומי, וככל שהנאשם ישולב בהליך שכזה - ראה הסנגור הצדקה בדחיית מתן גזר הדין עד לאחר השלמת הליך השיקום. הסנגור עמד על נסיבות חייו המורכבות

של הנאשם, על מצבו המשפחתי (הנאשם מצוי בזוגיות חדשה), על הסתבכויותיו עת היה נער ובחור צעיר, ועל השנים הרבות בהן הצליח הנאשם לקיים אורח חיים נורמטיבי, ולשמור על דרך הישר. לשיטת הסנגור, ניתן ללמוד על הצלחת הליך השיקום שעבר הנאשם לפני עשרות שנים, גם על קיומו של פוטנציאל ממשי להצלחת הליך השיקום אותו צריך לעבור הנאשם בעת הנוכחית. עוד התייחס הסנגור לרקע לביצוע העבירה - לאותה סערת רגשות בה היה נתון הנאשם, לצריכת האלכוהול המוגברת על ידו באותה תקופה, ולעובדה כי מוניתו של המתלונן הוצתה במתחם חניה מבודד, מבלי שהיה בעצם ההצתה כדי להזיק לכלי רכב נוספים, או בוודאי לבתי עסק או לאנשים. הסנגור ביקש לראות בנתונים שפורטו לעיל, ככאלה המפחיתים מחומרת המעשה, ומאפשרים נקיטה בגישה שיקומית. עוד עתר הסנגור ליתן משקל משמעותי להודאת הנאשם, להסכמתו לפצות את המתלונן, וכן להבעת החרטה על המעשים, כפי שזו עולה גם מתסקיר שרות המבחן. הסנגור אף עמד על מצבו הרפואי של הנאשם הסובל ממחלת שחמת הכבד (הוגשו מסמכים רפואיים), והוסבר כי מדובר במצב רפואי מתדרדר, המצריך שניים עד שלושה ביקורים שבועיים בבתי חולים.

בסיכומו של טיעון, וכטיעון חלופי לעתירה לדחיית הטיעונים לעונש למועד אחר, סבר הסנגור כי יש מקום להטיל על הנאשם עונש בדמות מאסר מתון אשר ישקלל הן את המאסר המותנה והן את התקופה בה הוחזק הנאשם בתנאים מגבילים.

11. נאשם 1 בדברו האחרון, הביע חרטה על מעשיו, ציין כי למד את לקחו, ואף הודה לקצינת המבחן על כבדת הדרך השיקומית שעבר בסיועה.

נאשם 2 התייחס לכבדת הדרך השיקומית שעבר מאז שחרורו ממאסרו הממושך האחרון (7.5 שנות מאסר עת היה בחור צעיר - הרשעה שנמחקה), לנישואיו, להולדת ארבעת ילדיו, לשירותו כמתנדב בצבא, וכן לנסיבות הרשעתו האחרונה בעבירה של הסגת גבול ואיומים כלפי ראש עיריית אור יהודה.

באשר לנסיבות ביצוע העבירה - הנאשם ציין כי בעקבות דברים ששמע "נכנס לכל מיני תסביכים", אולם לדבריו: **"במקרים קלים משלי, אנשים ממש רצחו ואני התגברתי על זה איך שהוא פתחתי תיק ברבנות התגרשתי, הילדים גרו אצלי".** הנאשם ציין כי הוא מביע חרטה על המקרה, והתייחס לדברי קצינת המבחן, לפיהם הוא לא מגלה אמפתיה למתלונן, תוך שאמר: **"כשאני נשאלתי על-ידי קצינת המבחן אם יש לי אמפתיה כלפי המתלונן לא הבנתי את המילה אבל אני יכול להגיד שאני סולח לו, כנראה היה משהו מהצד שלה שגרם לו ללכת איתה".** הנאשם אף התייחס למצבו הרפואי, לתקופה בה הוחזק במעצר בית, וציין כי בהיותו נושק כמעט לגיל 60, הוא מעוניין לעבור הליך שיקום נוסף, ובאופן זה, יוכל אף להמשיך במסלול חייו המשפחתי.

דיון והכרעה

12. הצתת רכבו של המתלונן היא פעולה אלימה, חמורה, וכזו המצדיקה השתת ענישה משמעותית. בית המשפט העליון עמד לא אחת על חומרתה של עבירת ההצתה, ועל הצורך להיאבק בה באמצעות ענישה משמעותית ומרתיעה.

וכך לדוגמא צוין בע"פ 4311/12 סורי נ' מדינת ישראל (8.11.2012):

"רבות נכתב ונאמר אודות חומרתה היתרה של עבירת ההצתה, שתחילתה ידועה 'ואחריתה מי ישורנה', שכן מנהגה של האש להתפשט מבלי יכולת שליטה תוך גרימת נזקים ואף סיכון חיי אדם [...]. הצתה נתפסת כעבירה חמורה, לא רק בשל הסכנה האינהרנטית הטבועה בה, אלא גם בשל המסר העברייני האלים העולה ממנה, מסר שיש בו כדי להטיל אימה ופחד ולפגוע בתחושת הביטחון האישי של הציבור [...]. לא בכדי קבע המחוקק את העונש המרבי על עבירה זו ל-15 שנות מאסר, אף במקרים בהם לא היתה כל כוונה לפגוע בנכס ציבורי או בבני אדם".

לא ראיתי בעובדה כי מעשה ההצתה בוצע על רקע חשד לקשר אינטימי בין המתלונן לבין גרושתו של הנאשם 2, ככזו המפחיתה מחומרת האירוע כפי שנטען על ידי ב"כ נאשם 2. בין אם הרקע נכון מבחינה עובדתית, ובין אם לאו, ברור כי מדובר בפעולה אלימה, שנועדה להעביר מסר של פחד ואימה, ובנסיבותיו של המקרה דנן, כפי שצוין בכתב אישום המתוקן, אף נגרם נזק כבד למונית שהייתה מקור פרנסתו של המתלונן. יש אף לציין, כי האירוע הוא אירוע מתוכנן (במובחן מאירוע ספונטני), כאשר נאשם 2 אף דאג "לנהג מילוט" בדמותו של מכרו - נאשם 1.

ניתן לומר אפוא כי מעשיהם של הנאשמים פגעו פגיעה בערך של שמירה על רכוש הציבור בכלל והמתלונן בפרט, והן בערך של הצורך להגן על ביטחון הציבור אשר עלול להיפגע כתוצאה מהתפשטות האש.

13. לצד האמור לעיל, יש ליתן משקל בקביעת מתחם העונש ההולם גם לעובדה כי הרכב הוצת במתחם חניה מבודד יחסית (כך טענו הסנגורים ולא נטען אחרת בכתב אישום) מבלי שהייתה סכנה מוחשית לפגיעה בכלי רכב אחרים.

14. מתחם העונש ההולם מושפע גם מהפסיקה הנוהגת, ובהקשר זה, אציין כי הסדר הטיעון, גם ברף העליון שלו, משקף את מרכז מתחם הענישה בעבירות הצתה. כך לדוגמא, ניתן למצוא מקרים בהם הוטלו עונשים הקלים מהרף העליון של הסדר הטיעון [וראה לדוגמא, פסקי הדין שהוגשו על-ידי ההגנה: ע"פ 5255/10 רודוניה נ' מדינת ישראל (27.3.2011) - שם הוטל עונש של 10 חודשי מאסר; ע"פ 7025/15 ויינבלט נ' מדינת ישראל (14.7.2016) - שם הוטל עונש של 8 חודשי מאסר. לעומת זאת, ניתן למצוא מקרים בהם הוטלו עונשים חמורים מהרף העליון של ההסדר, כך לדוגמא, ע"פ 5758/13 נסאסרה נ' מדינת ישראל (12.2.2014) - שם הוטל עונש של 24 חודשי מאסר (בגין עבירת הצתה שבוצעה ביחס לשלוש מכוניות)].

15. בבואי לבחון את מתחם העונש ההולם, ותוך התחשבות בנסיבות ובנתונים שתוארו לעיל וכן בהסדר הטיעון, ראיתי לקבוע כדלקמן:

בעניינו של נאשם 1 - יעמוד הרף התחתון של המתחם על 4 חודשי מאסר, והרף העליון של המתחם על 12 חודשי מאסר.

בעניינו של נאשם 2 - יעמוד הרף התחתון של המתחם על 8 חודשי מאסר, ואילו הרף העליון של המתחם על 22 חודשי מאסר.

16. כעת, יש להידרש לקביעת העונש המתאים לכל אחד מהנאשמים.

בכל הנוגע לנאשם 1 - מדובר בנאשם אשר קיבל אחריות על מעשיו, שיתף פעולה במסגרת הליך טיפולי בשרות המבחן, בעל פוטנציאל שיקום משמעותי (וראה בהקשר זה תסקיר שרות המבחן), אב לשש בנות קטינות, וכן נעדר עבר פלילי.

בהינתן האמור לעיל, וגם תוך התחשבות בפעילותו ההתנדבותית והחברתית הראויה, ראיתי לגזור את דינו של הנאשם בהתאם לרף התחתון של מתחם הענישה, ולצד זה - לחייבו בפיצוי בסך 4,000 ₪ (במסגרת הסדר הטיעון) ולהטיל עליו מאסר על-תנאי וצו מבחן. באשר לבקשת החילוט, ובשים לב לערכו הנמוך מאוד של הרכב (כ- 4,000 ₪), אינני סבור כי תצמח למדינה תועלת כלכלית כלשהי מחילוטו, אלא דווקא הפסד מהצורך בהחזקתו עד מכירתו (אם כלל ניתן יהיה למוכרו), ולאור מצבו המשפחתי המקיים מטבעו צורך בכלי רכב, ראיתי לדחות את בקשת החילוט.

בכל הנוגע לנאשם 2 - מדובר בנאשם שהוא, הלכה למעשה, "אבי העבירה". אני נכון לקבל את עמדת התביעה, לפיה התנהלותו הכוחנית והאלימה של נאשם 2, בנסיבותיו של האירוע דנן, "ממשיכה את הקו" של הרשעתו הקודמת בעבירות של הסגת גבול ואיומים כלפי ראש עיריית אור יהודה, ודומה כי הענישה שהוטלה עליו באותו הליך (מאסר קצר לריצוי בעבודות שרות ומאסר מותנה) לא הובילו להפגמת הפסול בהתנהלות כוחנית ואלימה, ובוודאי שלא גרמו להרתעה הראויה.

נתתי דעתי לבקשת הסנגור לדחות את המשך ההליכים בתיק עד לקבלת תסקיר משלים ולהשלמת הליך השיקום, ככל שזה יושלם, אולם אינני סבור כי יש מקום להיעתר לה. מעבר לעובדה כי את הליך השיקום המשמעותי בחייו עבר הנאשם לאחר תקופות המאסר שריצה בצעירותו, לא שוכנעתי כי הנאשם בשל לכך בעת הנוכחית, ואפנה, בין היתר, לדבריו בדיון אודות המתלונן ("כשאני נשאלתי על-ידי קצינת המבחן אם יש לי אמפתיה כלפי המתלונן לא הבנתי את המילה אבל אני יכול להגיד

שאני סולח לו, כנראה היה משהו מהצד שלה שגרם לו ללכת איתה". יתרה מכך, לחובת הנאשם מאסר מותנה בן 6 חודשים, ובנסיבותיו של המקרה דנן, אינני סבור כי עקרון ההלימה מאפשר את סיום ההליך ללא עונש מוחשי. בסיטואציה מעין זאת, ונוכח הצורך להפעיל את המאסר המותנה, ממילא צפוי הנאשם לרצות עונש מאסר.

לצד האמור לעיל, ובגדר נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, ראיתי ליתן משקל לקולא לנתונים הבאים:

(א) הודאת הנאשם וקבלת האחריות - אציין בהקשר זה כי אף אם נראה כי קיים קושי באמפתיה כלפי המתלונן, ברור כי הודאת הנאשם המלמדת על קבלת אחריות משפטית, הובילה לחסכון בזמן ציבורי ומטעמים אלה - מצדיקה הקלה בעונש;

(ב) נתוניו האישיים של הנאשם, כפי שסקר אותם הסניגור, אינם נתונים פשוטים, ונראה כי חייו של הנאשם אכן ידעו עליות ומורדות, כך שיש בנתונים אלה כדי להצדיק הקלה מסוימת בענישה;

(ג) מצב רפואי מורכב - אין חולק בדבר מצבו הרפואי המורכב של הנאשם כעולה מן המסמכים הרפואיים שהוגשו ומטיעון הסניגור;

(ד) נתתי משקל מסוים גם לתקופה בה שהה הנאשם במעצר בפיקוח אלקטרוני ובתנאים מגבילים.

אמנם, נוכח עברו הפלילי של הנאשם (וצורך כך - אתחשב בקו בהרשעתו האחרונה), לא ניתן לגזור את דינו תוך אימוץ הרף התחתון של מתחם הענישה, אולם דומני כי ניתן להעמיד את העונש המתאים בתיק זה על נקודה הנמצאת בקירוב לרף התחתון, וזאת לצד הפעלת המאסר המותנה במצטבר (ובהיעדר טעם ממשי להפעילו בחופף).

17. על יסוד האמור לעיל, ראיתי לגזור את דינם של הנאשמים באופן הבא:

נאשם 1

(א) 4 חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות באתר ההנצחה ביהוד, רחוב אלפרט 3, יהוד. הנאשם יתייצב ביום 1.10.17 בשעה 08:00 בפני הממונה על עבודות שירות לצורך ריצוי עונשו.

(ב) 4 חודשי מאסר אולם הנאשם לא יישא עונש זה אלא אם יעבור תוך שלוש שנים מהיום את העבירה בה

הורשע או עבירת אלימות נגד הגוף (למעט איומים).

(ג) פיצוי למתלונן בסך 4,000 ₪. יש לקזז את הסכום מסכום ההפקדה במ"ת 30933-10-16. את יתרת הסכום יש להשיב לבא-כוח הנאשם.

(ד) צו מבחן לתקופת בת 12 חודשים. הנאשם מוזהר כי היה ויפר את צו המבחן, ניתן יהיה להשיבו לבית המשפט ולגזור את דינו מחדש.

נאשם 2

(א) 10 חודשי מאסר לריצוי בפועל;

(ב) אני מפעיל את המאסר המותנה בן ששת החודשים שהוטל על הנאשם בת"פ 7893-09-13 במצטבר לעונש המאסר שהוטל בסעיף א'.

סה"כ ירצה הנאשם 14 חודשי מאסר בניכוי תקופת מעצרו (19.10.16 - 15.12.16). הנאשם יתייצב ביום 5.11.17 בשעה 08:00 בבית מעצר ניצן, או במקום אחר עליו יורה שב"ס בהליך המיון המוקדם, ככל שיערך כזה.

(ג) 6 חודשי מאסר אולם הנאשם לא יישא עונש זה אלא אם יעבור תוך שלוש שנים מיום שחרורו את העבירה בה הורשע או עבירת אלימות נגד הגוף (למעט איומים).

(ד) 6 חודשי מאסר אולם הנאשם לא יישא עונש זה אלא אם יעבור תוך שלוש שנים מיום שחרורו עבירת איומים;

(ה) פיצוי למתלונן בסך 4,000 ₪. יש לקזז את הסכום מסכום ההפקדה במ"ת 30933-10-16. את יתרת הסכום יש להשיב לבא-כוח הנאשם לאחר התייצבותו הנאשם למאסר.

ניתן צו כללי למוצגים לשיקול דעת קצין משטרה ו/או התביעה.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, 18 ספטמבר 2017, במעמד הצדדים.

עמוד 9

